

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 26 september 2017 met nummer RvVb/A/1718/0093
in de zaak met rolnummer 1617/RvVb/0539/A

Verzoekende partij	het college van burgemeester en schepenen van de gemeente ERPE-MERE vertegenwoordigd door advocaat Jürgen DE STAERCKE met woonplaatskeuze op het kantoor te 9550 Hillegem, Dries 77
Verwerende partij	DE GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR van het departement Omgeving, afdeling Oost-Vlaanderen vertegenwoordigd door advocaat Veerle Tollenaere met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128
Tussenkomenende partij	de nv ELECTRABEL vertegenwoordigd door advocaten Tangui VANDENPUT en Patrik DE MAEYER met woonplaatskeuze op het kantoor te 1160 Brussel, Tedescolaan 7

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 3 april 2017 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 13 februari 2017.

De verwerende partij heeft aan de tussenkomenende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de oprichting van drie windturbines evenwijdig met de autosnelweg E40 op de percelen gelegen te 9420 Erpe-Mere, Egemstraat / Seskenskuoter, met als kadastrale omschrijving 6de afdeling, sectie A, nrs. 214A, 214B, 230, 238C en 291.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkomenende partij verzoekt met een aangetekende brief van 17 mei 2017 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De voorzitter van de Raad laat de tussenkomenende partij met een beschikking van 3 augustus 2017 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De argumentatie van de tussenkomenende partij is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 5 september 2017.

Advocaat Jürgen DE STAERCKE voert het woord voor de verzoekende partij. Advocaat Klaas DE PAUW *loco* advocaat Veerle TOLLENAERE voert het woord voor de verwerende partij. Advocaat Laurens DE BRUCKER *loco* advocaten Tangui VANDENPUT en Patrik DE MAEYER voert het woord voor de tussenkomende partij.

Deze zaak hangt samen met de bij de Raad onder de rolnummers 1617/RvVb/0521/A, 1617/RvVb/0579/A, en 1617/RvVb/0582/SA gekende dossiers.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Er bestaat geen noodzaak te oordelen over de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst aangezien, zoals hierna zal blijken, het beroep zonder voorwerp is geworden.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging: GEBREK AAN VOORWERP – GEEN AANLEIDING TOT HEROPENING VAN DE DEBATTEN

1.

In het samenhangend dossier met rolnummer 1617/RvVb/0521/A deelt de verzoekende partij met een aangetekende brief van 7 juli 2017 mee dat de bevoegde minister het administratief beroep tegen de beslissing van 1 december 2016 tot weigering van de milieuvergunning op 26 mei 2017 ongegrond heeft verklaard.

Volgens artikel 4.5.1, §2, derde lid VCRO en artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet vervalt de stedenbouwkundige vergunning van rechtswege wanneer de milieuvergunning definitief geweigerd wordt. Er is een definitieve weigering van de milieuvergunning wanneer de termijn om administratief beroep in stellen, zoals bepaald in artikel 23 van het Milieuvergunningsdecreet, verstreken is, of nadat de vergunningverlenende overheid de milieuvergunning na administratief beroep geweigerd heeft.

De procespartijen betwisten niet dat de milieuvergunning voor de met de bestreden beslissing stedenbouwkundig vergunde windturbines na administratief beroep geweigerd is. De Raad oordeelt dan ook dat het beroep zonder voorwerp is omdat de stedenbouwkundige vergunning van rechtswege vervalt omwille van de definitieve weigering van de milieuvergunning.

2.

Met een brief van 6 september 2017 vraagt de tussenkomende partij de Raad om de heropening van de debatten te bevelen naar aanleiding van het verslag van de auditeur bij de Raad van State ten gevolge van het beroep tot nietigverklaring (rolnummer A.222.757/VII-40.051) ingediend door de tussenkomende partij tegen de beslissing van de bevoegde minister van 26 mei 2017 om de milieuvergunning te weigeren. De auditeur stelt voor deze beslissing te vernietigen.

Zoals reeds vermeld, bepaalt artikel 4.5.1, §2, derde lid VCRO dat wanneer de milieuvergunning definitief geweigerd wordt in de zin van artikel 5, §1 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, de stedenbouwkundige vergunning van rechtswege vervalt. Artikel 5, §1 van

het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (verder: Milieuvergunningsdecreet) werd gewijzigd met het decreet van 9 november 2007 waarbij de definitie van wat onder 'definitief geweigerd' dient te worden verstaan, werd aangepast. Het artikel bepaalde ten tijde van de bestreden beslissing concreet het volgende:

“ ...

Art. 5 § 1 De stedenbouwkundige vergunning voor een inrichting waarvoor een milieuvergunning nodig is of die onderworpen is aan de meldingsplicht, wordt geschorst zolang de milieuvergunning niet definitief werd verleend of de melding niet is gedaan. Als het gaat om met toepassing van artikel 4.2.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening meldingsplichtige handelingen, wordt de uitvoerbaarheid van de stedenbouwkundige melding opgeschort.

De milieuvergunning wordt beschouwd als definitief verleend nadat de termijn om een administratief beroep in te dienen, met toepassing van artikel 23, verstreken is, of nadat de milieuvergunning door de vergunningverlenende overheid in beroep is verleend als administratief beroep werd ingesteld.

Als de stedenbouwkundige vergunning wordt geschorst, gaat de termijn, vermeld in artikel 4.6.2, § 1, eerste lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening in op de dag dat de milieuvergunning definitief wordt verleend of de melding is gebeurd.

Als de milieuvergunning definitief wordt geweigerd, vervalt de stedenbouwkundige vergunning van rechtswege. Als het gaat om “met toepassing van artikel 4.2.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening Meldingsplichtige handelingen”, kunnen deze handelingen niet worden uitgevoerd.

De milieuvergunning wordt beschouwd als definitief geweigerd nadat de termijn om een administratief beroep in te dienen, met toepassing van artikel 23, § 3, verstreken is, of nadat de milieuvergunning door de vergunningverlenende overheid in beroep is geweigerd als een dergelijk administratief beroep werd ingesteld.

*Het verval van de stedenbouwkundige vergunning wordt onverwijld meegedeeld aan de aanvrager en de overheid die de stedenbouwkundige vergunning heeft verleend. Het verval van de stedenbouwkundige vergunning wordt bekendgemaakt aan het publiek. De Vlaamse Regering stelt hiervoor nadere regels vast.
...” (eigen onderlijning)*

Hieruit volgt dat er sprake is van een definitieve weigering wanneer de termijn om administratief beroep in te stellen, zoals bepaald in artikel 23 van het Milieuvergunningsdecreet, is verstreken, of nadat de vergunningverlenende overheid de milieuvergunning in graad van administratief beroep heeft geweigerd. Artikel 23 van het Milieuvergunningsdecreet bepaalt:

“ ...

§ 1

Tegen elke beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door het college van burgemeester en schepenen, kan beroep worden ingediend bij de deputatie van de provincieraad, die uitspraak doet binnen een termijn van vier maanden na de ontvangst van het beroepsschrift.

§ 2

Tegen elke beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door de deputatie van de provincieraad, kan beroep worden ingediend bij de Vlaamse regering, die uitspraak doet binnen een termijn van vijf maanden na ontvangst van het beroepsschrift.
...

Het instellen van een beroep bij de Raad van State tegen de weigering van een milieuvergunning heeft met andere woorden geen invloed op het definitief karakter van de weigering van de milieuvergunning. Het vernietigingsberoep dat door de tussenkomende partij bij de Raad van State werd ingesteld, kan immers niet worden gekwalificeerd als een administratief beroep in de zin van artikel 23 van het Milieuvergunningsdecreet. De vergunningverlenende overheid in graad van administratief beroep is de Vlaamse minister bevoegd voor het Leefmilieu en deze heeft de milieuvergunning op 26 mei 2017 definitief geweigerd.

De definitieve weigering van de milieuvergunning op 26 mei 2017 heeft tot gevolg dat de stedenbouwkundige vergunning, gelet op artikel 4.5.1, §2 VCRO, van rechtswege is vervallen. Het verval van rechtswege betekent dat het verval automatisch intreedt door de werking van de regelgeving, zonder verdere tussenkomst van enig orgaan. Noch de omstandigheid dat de Raad het verval van de bestreden beslissing thans vaststelt, noch het gegeven dat in het vermelde auditorsverslag de gebeurlijke vernietiging van de weigeringsbeslissing van 26 mei 2017 wordt geadviseerd, doet aan voorgaande vaststellingen afbreuk.

De voorliggende vordering tot vernietiging is dan ook zonder voorwerp en bijgevolg onontvankelijk geworden. Het verzoek tot heropening van de debatten dient evenzeer verworpen te worden.

3.

De Raad legt de kosten van het geding ten laste van de tussenkomende partij, omdat zij, als aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning en de milieuvergunning, overeenkomstig artikel 33 DBRC-decreet, beschouwd wordt als de in het ongelijk gestelde partij.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot heropening van de debatten wordt verworpen.
2. Het beroep wordt verworpen.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de tussenkomende partij
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 26 september 2017 door de derde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Jorine LENDERS

Filip VAN ACKER